

VÉDŐNŐ

(A Magyar Védőnők Egyesületének lapja)

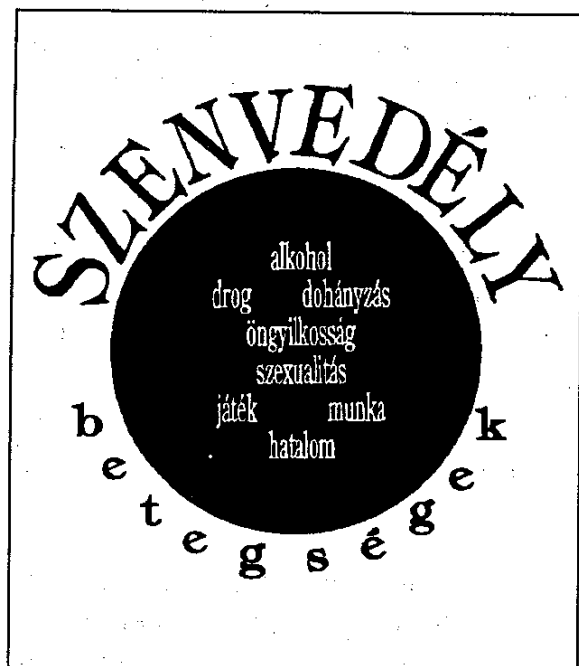
A napjainkban megújuló és korszerűsödő szakmai lapok közt megkülönböztetett figyelmet érdemel fontossága miatt a védőnők e szakmai fóruma. Tevékenységük eddig is túlment az egészségügyi tanácsadáson, hiszen nemegyszer családsegítő funkciókat is elláttak munkájuk során. Öröndetes, hogy az újonnan beindult családgondozó-védőnő posztgraduális képzés ennek a szakmai feltételeit is igyekszik megteremteni. Az 1992/3. számban részletes elemzés olvasható az első képzési év tapasztalatairól. Érdekes cikk elemzi a főiskolán tanuló védőnők pályaválasztási motivációját. A szakma megújulásában fontos szerepet játszhatnak a felmérés tapasztalatai: kérdés, hogy mennyire válik hasznára a védőnői hivatásnak, hogy igen nagy százalékban a sikertelen egyetemi felvételi után átirányított hallgatók kezdik meg a karon tanulmányaikat. Az intellektuális képességek döntőek jelenleg a pályaalakmasság megállapításánál, pedig „a lelket is felvételiztetni kellene”. Csatornai Sarolta, a tanulmány szerzője az előgyakorlat újbóli bevezetését tartja jó megoldásnak.

Figyelemre méltók a lapban közölt színvonalas szakmai témájú cikkek is.

Említést érdemel, hogy a lap hirdetései milyen jól vannak összeválogatva. Csupa olyan termékre és lehetőségre hívják fel szolgáltatás jellegűen a védőnők figyelmét, melyeket mindennapos munkájuk során hasznosítani tudnak.

A Műhelymunka rovatban Jenéi Mihályné cikkében ismertetett esetekből az derül ki, hogy korántsem problémátlan a védőnők karitatív szervekkel való kapcsolata. Az állami gondozásba vétel nemegyszer a védőnők javaslatára következik be, s a jelek szerint nem ártana, ha a gyermekvédelem és a védőnő együttműködése olajozottabb lenne, jobban támaszkodhatnának egymásra. A közös munka feltétele a gondok kölcsönös megismerése lehetne.

(r)

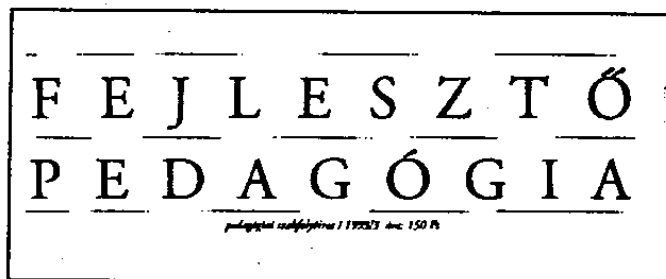

Interdiszciplináris, alkoholológiai-addiktológiai szaklapnak nevezi első számának Beköszöntőjében dr. Buda Béla, a folyóirat szerkesztője és felelős kiadója. Szándékainak és reményeinek egyike, hogy a „lap révén mód nyílhat e szakterület hazai fellendülésére, nagyobb ívű fejlődésére”. Szükség van arra a kommunikációra is, ami megindulhat a most még egymástól elkülönülten dolgozó szakemberek között.

„A probléma, ami a lapot szükségessé teszi, óriási” – úja az ismert pszichiáter. Az alkohol egész családokat, generációkat megbélyegző ártalma – sajnos–közimert nálunk is, de a drogokról, a gyógyszerfüggőségekről és gyógyszer abúzusokról meg keveset beszélünk, keveset tudunk. Pedig beszélnünk kell róla, minél több, szélesebb megközelítésben, hiszen az alkohol és a drog az ifjúság köreiben is egyre terjed.

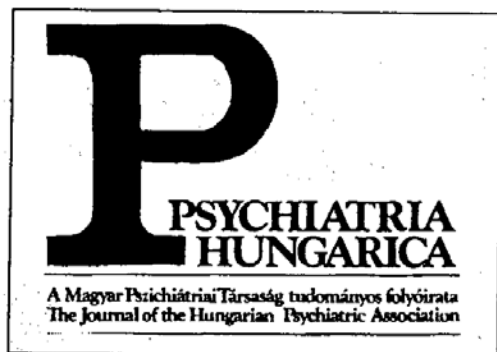
Ennek jegyében köszönti szerkesztőségünk is az új folyóiratot, amely előfizethető rózsaszín postautalványon a Könyvjelző Kiadó címén, (1088 Budapest, Gutenberg tér 3.)

(i)

E pedagógiai szakfolyóirat 1993/3. számának egyik tanulmánya a következő sorokkal kezdődik: „Mi elfelejtjük mindig, hogy a mi gyermekeink is emberek. Bután és cinikusan hangozzék bár: a csikónak szabad lónak lenni, a bocit kis marhának látjuk, de a gyermekben nem akarjuk meglátni a kis embert, akinek vére van, agyveleje van. Idegei, vágyai, céljai, eszméi, örömei, fájdalmai vannak...” Ady Endre vélekedett így a századelőn, és úgy tűnik, észrevételei ma is helytállóak. A Fejlesztő Pedagógia ezévi 3-as száma mintha „súlypontos” lenne, hiszen nagyon sok tanulmány, cikk foglalkozik az óvodás korú „kis ember” nevelésének problematikájával. Az idézett tanulmány is az alternatív óvodai nevelés programját, az intézmény iskola-előkészítő szerepét taglalja. A gondolatébresztő írások sorából külön kiemelnénk Vámos Ágnes kisesszéjét: A kétnyelvűség nagyszerűségéről – egyszerűen... A szerző a paradoxonnak tűnő (két) kérdésre keres választ: mit csináljon a pedagógus azzal a gyerekekkel, amelyik kétnyelvű, illetve mit csináljon azzal, amelyik nem az... Kelet-Közép-Európában e kérdésre adott választól nem egyszer a térség békéje függ. Lelkünk békéjét talán az ilyen tanulmányok is elősegítik.

(i)

A Magyar Pszichiátriai Társaság (kéthavonként megjelenő) tudományos folyóirata a nemzetközi szakirodalom közvetítésén túlmenően hazai tapasztalatokról és kezdeményezésekről is beszámol. A két dolog természetesen sosem különíthető el egymástól, de az olvasó számára kérdésessé válik a sűrű hivatkozások „szükségessége”. Hiszen ezek gyakran visszatérő ismétlésekhez vezethetnek, sok – közismertnek mondható – szakmatörténeti utalás bonyolítja az előadás menetét. Az alapos, körültekintő, mindenre kiterő tanulmányok megbízhatósága azonban mindenért kárpótol. A lapot haszonnal forgathatja az is, aki nem szakembere a pszichiátriának.

Tanító

A módszertani folyóirat októberi száma a tanítást, az oktatási folyamatot szolgáló konkrét segédanyagok, eszközök (tanmenetjavaslatok) mellett néhány „általánosabb érdeklődésre” is számot tartó olvasmányt kínál. A zenei nevelésről, a kisiskolások haláltudatáról készült írások mellett gyakorlati – de ugyanakkor elvi-módszertani – kérdéseket jár körbe Bicsákné Némethy Terézia írása: A fonémahallás fejlesztése első osztályban. Manapság, amikor annyi panaszt hallunk, hogy a gyerekek nem tudnak olvasni, érdemes a jelenség „mögé” nézni, a megoldás változatos módszereit keresni. A Tanító (előző számaiban) többször is foglalkozott a kérdéssel.